

Tuomiosunnuntai/Kristuksen kuninkuuden sunnuntai 25.11.2012

– Kristus, kaikkeuden Herra

Liturgia & saarna: Panu Partanen

Musiikki: Suvi Sievänen

Suntio: Seppo Soininen

Rakkaus ohjatkoon elämääänne

Matt. 25:31-46

Jeesus sanoi opetuslapsille: »Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.'

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: 'Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?' Kuningas vastaa heille: 'Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.'

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.'

Silloin nämäkin kysyvät: 'Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?' Silloin hän vastaa heille: 'Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.'

Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.»

Millainen mielikuva sinulla on Jeesuksesta?

Onko hän lempeä Hyvä Paimen? Ystävä sä lapsien? Ylivertainen opettaja? Hän joka tynnytti myrskyn? Parantaja?

"Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa jokaiselle tämän tekojen mukaan" (Mt 16:27).

..."Hän maksaa jokaiselle tämän tekojen mukaan." Jeesus, Kaikkivaltias tuomari. Kirkkauden kuninkaan valtaistuimella. Viimeinen tuomio. Tuomiosunnuntai.

Ehkä harvemmin ajattelemme Jeesusta tuomarin roolissa. Ilmestyskirjan kuva hänestä saapumassa maan päälle enkeliensä kanssa, silmät leiskuen ja kaksiteräinen miekka suustaan pistäen, ei päästä lukijaansa helpolla (Ilm 1:12-). Mieluummin valitsisi Hyvän Paimenen, Jeesus-tuomari tuntuu pelottavalta.

Tarvitsemme kuitenkin opetusta Jeesuksesta Kristuksesta, kaikkeuden Herrasta. Se on raamatullista, se on uskontunnustuksiemme mukaista. Tätä varten kirkkovuodessa on tuomiosunnuntai, Kristuksen kuninkuuden sunnuntai.

Tämä pyhä ei päästä ketään helpolla. Olisi helpompi viettää vaikka pyhää nimeltä 'Jeesus kaikkien ystävä' tai pyhää nimeltä 'Jeesus katsoo läpi sormien sunnuntai.' Viimeinen tuomio kuulostaa niin rajulta aiheelta, että haluamme vältellä sitä. Kiusaannumme ja ahdistumme siitä. Sitä ei ole helppo kohdata silmästä silmään.

"Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä..."

Kerran kaikki kansat kootaan Jeesuksen tuomioistuimen eteen. Jokainen joutuu vastaamaan teoistaan. Viimeisenä päivänä ihmiskunnan tuomio on totta, se on kohdattava silmästä silmään. Halusipa tai ei.

Kristittyinä vaellamme Jumalan armon avulla niin, ettei tuomiopäivä pääse meitä yllättämään. Tiedämme mitä on tulossa, siksi osaamme valmistautua. Olemme kuunnelleet tuomiosunnuntain saarnoja, opiskelleet ja rukoilleet aihetta. Elämme elävässä jumalanpalvelusyhteydessä, jonka kautta ymmärrämme oman syntivelkamme ja sen, ettei kukaan pelastu ilman Kristuksen armoa. Jumalan viha kohdistuu syntiin, mutta ne jotka uskovat syntinsä anteeksi Jeesuksen tähden, pelastuvat tulevalta vihalta. Apostoli Paavali opettaa: *”Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä. Kun hän nyt on vuodattamalla verensä tehnyt meidät vanhurskaiksi, hän vielä paljon varmemmin pelastaa meidät tulevalta vihalta”* (Rm 5:8-9).

Kristittyinä voimme rohkeasti lähestyä kirkkauden tuomioistuinta. Tiedämme, että Jumalan tuomio on oikeudenmukainen ja tiedämme sen, että omiin ansioihin vetoaminen on turhaa. Maalliset tuomioistuimet erehtyvät, Jumalan tuomioistuin ei. Maalliset oikeuskäytännöt ovat monimutkaisia, Jumalan ei. Ihmisten lait häviävät, Jumalan päätökset kestävät iäti.

Päivän evankeliumissa pelastuvien joukko koostuu niistä, jotka ovat ruokkineet nälkäisiä, olleet vieraanvaraisia, hoitaneet sairaita ja vierailleet vankien luona. Kyse on arjen sankariteoista, jotka jäävät suurelta maailmalta huomaamatta. Meiltä ei odoteta yliluonnollisia ihmeitä, vaan käytännön lähimmäisenrakkautta. Kuka tahansa voi sepittää näkynsä ja profetiansa, mutta aitoa lähimmäisenpalvelusta ei voi teeskennellä. Häntä kärsiväkin huomaa nopeasti vilpillisen auttajan. Jumalan tahdon mukainen elämä on yksinkertaista. Ehkä juuri siksi se on meille ihmisille niin vaikeaa.

Paavali opettaa: *”Rakkaus ohjatkoon elämäännne, onhan Kristuskin rakastanut meitä ja antanut meidän tähtemme itsensä lahjaksi, hyvältä tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle”* (Ef 5:2).

”Rakkaus ohjatkoon elämäännne...” Näin elävät Herran omat, jotka kutsutaan iankaikkiseen elämään. Kun Kristuksen rakkaus koskettaa sydäntä, ei voi jäädä tunnekylmäksi. Lähimmäisenrakkaus nousee sydäimestä. Tunteja ei lasketa, meriittejä ei kerätä muistikirjaan, ylimääräistä kiitosta ei vaadita eikä tehdystä hyvästä pidetä turhaa ääntä. Tuomionpelko tai tulevat palkinnot eivät ohjaa elämää, vaan tahto rakastaa ja laittaa itsensä alttiiksi. Kun rakkaus on pyyteetöntä, silloin ei edes huomaa tekevänsä oikein. Tästä suuresta ihmetyksestä kuulimme luettavan: *”Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?”*

Kuulumme Herran paimenlaumaan. Tärkein tehtävä laumassa on kuulla Paimenen ääntä. Kyse on siitä, että seuraamme häntä ja hänen esimerkkiään. Jos rakastamme Jeesusta, silloin rakastamme niin kuin hän, jaamme omastamme kuin hän, annamme anteeksi kuin hän. Jos arvomme ovat Jumalasta eivätkä tästä maailmasta, emme yksinkertaisesti voi elää muuten kuin Jumalan Poika on meitä opettanut (vrt. 1 Joh 2).

Rakkaudeton ihminen on jo tuominut itsensä iankaikkiseen eroon rakkaudesta, Jumalasta. Kun rakkaus ohjaa elämäännne saamme luottaa siihen, että kerran se saa meissä täyttymyksensä ja voimme astua tuomiopäivänä rohkeasti esiin ilman pelkoa rangaistuksesta: *”Jumala on rakkaus. Se, joka pysyy rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Jumalan rakkaus on saavuttanut meissä täyttymyksensä, kun me tuomion päivänä astumme rohkeasti esiin. Sellainen kuin Jeesus on, sellaisia olemme mekin tässä maailmassa. Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Pelossahan on jo rangaistusta; se, joka pelkää, ei ole tullut täydelliseksi rakkaudessa”* (1. Joh 4:16-18).